

Hembygdens dag 21 augusti
Odensala kyrka härjad av brand
Historika hus måste bevaras

Nr 3. Augusti 2022. Årgång 29

OMSLAGSBILDEN:

Tidlösan önskar glad sommar med en härlig badbild från badplatsen vid Halmsjön.

Ändamålet

Hembygdsföreningen värnar hembygden och gör skillnad! Notera att i § 2 i stadgarna står det:

”Hembygdsrörelsen vilar på tre ideologiska grundpelare: humanism, demokrati och solidaritet.

Hembygdsrörelsens ändamål är att vårda och synliggöra hembygdens kultur och miljö så att den blir en naturlig grund för ett gott liv.

Hembygdsföreningen ska i detta syfte arbeta för:

- att kunskapen om och känslan för hembygdens kultur- och naturarv fördjupas och förs vidare till kommande generationer.
- att kultur- och naturhistoriska minnen och miljöer tas till vara och görs tillgängliga för alla.
- att i samband med samhällsförändring värna om kulturarv, miljö, tradition och hävdvunnen sed.
- att förvalta och utveckla det till Husby skola förlagda museum med samlingar och till museet anslutna byggnader.
- att organisera studiecirkelar, kurser, utflykter och annat som kan öka kunskapen om bygden, dess natur och historia.
- att dokumentera intressanta föremål, handlingar och skeenden med anknytning till bygden i nutid och i gången tid.
- att samarbeta med kulturorganisationer och kommunala organ inom verksamhetsområdet samt att stimulera till initiativ, som gagnar bygden och dess utveckling”

Jan-Peter

TIDLÖSAN

UTGES AV:

Husby-Ärtinghundra Märsta
Hembygdsförening
195 91 Märsta

Bankgiro: 5400-5244

Swish: 123 513 73 36

UTKOMMER: 4 gånger per år.

TRYCK: PP-Tryck, Märsta

REDAKTION:

Jan-Peter Alm, ansvarig utgivare
Bo Klang, layout

Manus mottages med tacksamhet.

Vi förbehåller oss rätten att i samarbete med författaren redigera det insända materialet.

E-post: marstahembygd@gmail.com

INNEHÅLL	Sid
Ändamålet	3
Odensala kyrka härjad av brand	4
Historiska hus måste bevaras, även om de inte är lika lönsamma som nya	9
Sigtunabygdens posthistoria	13
Mina rötter i bygden. Nya upptäckter vid släktforskning	14
Tallriksunderlägg med gamla arkivbilder	15
Äntligen kunde vintern rasa ut!	16
Vävtolsuppsättning	17
Det händer i höst	18
Hembygdens dag	20

BLI MEDLEM I VÅR FÖRENING

Medlemskapet berättigar till deltagande i alla evenemang, även de som inte är öppna för allmänheten, och du får Tidlösan i din brevlåda fyra gånger om året. Avgiften är 140 kronor om året och gäller för hela familjen.

Enklaste sättet att bli medlem är att sätta in avgiften på vårt Bankgiro med angivande av *namn och adress*. Skriv gärna *Ny medlem* som referens.

För mer information gå till föreningens hemsida: www.hembygd.se/husbyarlinghundra

Odensala kyrka härjad av brand

Odensala kyrka, med anor från 1100-talet, hemsöktes år 1769 av en våldsam takbrand.

Söndagen den 5 maj 1940 upprepades samma historia igen. Elden tog hastigt och lustigt bort både långhusets tak och tornhuvet, härjade i tornets innantäcke och satte sina spår även på andra håll i templet. De gamla murarna och valvet stod dock tappert emot angreppet och även om det inträffade innebar ett hårt slag mot den anrika byggnaden fanns det ingen anledning att tro annat än att den skulle kunna återställas i värdigt skick igen.

Eldsvådan som hastigt bröt den stilla friden i bygden denna vårliga söndagsmorgon saknade inte sina dramatiska ögonblick, i synnerhet inte under de första upprörda minuterna då kyrkoherdefamiljen Palm arbetade febrilt med att föra ut de värdefulla lösa inventarierna ur kyrkan.

Kyrkoherden C.W. Palm berättar att han satt vid köksbordet i prästgården, som ligger endast omkring hundra meter från kyrkan, när han plötsligt hörde hur barnen ropade och såg hembiträdet springa ute på gården åt det håll där brandredskapen förvarades. Kyrkoherden rusade ut och såg hur flammorna steg upp från kyrkans pannhus och mynnade ut nära

långhusets spåntak där ett gapande hål bränts ut i kyrktaket och lågorna slickade allt vidare omkring. Kyrkoherde Palms första tanke var att hämta brandsprutan men sedan han märkt hur taket övertändes beslöt han sig i stället för att först och främst söka rädda så mycket som möjligt av kyrkans inventarier.

Ortsbefolkningen tillkallas

Under tiden hade fru Palm skickat en yngling i språngmarsch de 400 meter till kyrkans klockstapel i Skörsta backe för att ringa i klockorna och tillkalla Ortsbefolkningen. Bud gick också till brandkårerna i Knivsta, Upplands - Väsby och Sigtuna. Någon gudstjänst blev det inte den söndagen men under pågående brand tillkännagav församlingsherden i närvaro av några vittnen dagens äktenskapslysningar. En unik akt i den tomma, heta och rökiga kyrkan.

Folk strömmar till från alla håll

Den förste som infann sig på brandplatsen var familjen Palms sexton-åriga son Henrik som nyligen återvänt hem från Finland där han tjänstgjort i svenska frivilligkåren. Han hade redan när fadern kom in i kyrkan fört en berömd klenod i säkerhet, den praktfulla ljuskronan av rent silver som hängde i koret och som år 1723

Kyrkoherde Palm med kantor Jansson

Henrik Palm med en av kyrkans kollektståvar

skänktes till kyrkan av greve Carl Erichsson Gyllenstierna herre till Steninge. I fortsättningen hjälptes far och son åt att föra ut altarsilver, gamla kyrkböcker och biblar, porträtt, kollektståvar, ljuskronor, ljusplåtar, ljusstakar och andra skatter som senare hopades i prästgårdens matsal och bibliotek.

Lågorna slog nu högt mot skyn och väldiga svarta rökmoln utvecklades från kyrktaket. Den tjärade takspånen brann som papper och knastrade i de gamla takstolarna. Folk strömmade nu till från alla håll, kyrkbänkar och andra tyngre inventarier bars ut och efter hand organiserades också det första släckningsarbetet. Ett par olyckhändelser inträffade under detta skede. En yngling fick sin tumme krossad och förseddes vid Knivsta brandkårs ankomst med ett första förband och skickades sedan till Sigtuna för läkarvård. Henrik Palm som rev av sig sin skjorta för att släcka med ådrog sig då några lätta brännskador på ryggen. Han lånade ut sin stålhelmet från Finland till en annan av släckningsmannskapet som hade anledning att prisa denna åtgärd när han fick en del av en kolad bjälke i huvudet.

Kopparkorset störtade rakt ner i det brinnande tornet

Tornhuvudet som också var av trä stod i full brand och man befärade att den krönande globen och korset av förgyllt koppar skulle störta utåt och åstadkomma ökad oreda.

Så skedde emellertid inte utan den tunga tornprydnaden sjönk med buller och bång rakt ner i tornet. Det blåste hårt och vinden ökade mer och mer. Bränder och sotflagor flög omkring. Det tog eld i gräset i kyrkans omgivning och även några träd antändes.

Vinden låg på mot prästgården som ett slag var allvarligt hotad men ändrade senare vindriktning till nackdel för en del kyrkoinventarier som ställts upp på backen.

När Knivsta brandkår, som var den första av de tre brandkårerna att anlända, var hela långhustaket jämte tornhuven övertänt. Taket över sakristian, som var lägre beläget, hade begjutits med vatten från kyrkans

brandspruta och blev aldrig antänt. Över prästgårdens gavel hade ett brandsegel spänts upp och vattenbelades från brandsprutor. Även det nybyggda huset bredvid prästgården vattenbelades för att hindra elden att slå över dit.

Rådiga ingripande av brandkår och ortsbefolkning

Brandmännen arbetade synnerligen rådigt och energiskt tillsammans med ortsbefolkningen och även ungdomar var med och hjälpte till i släckningsarbetet. Karl Leonard Andersson från Tollsta som var på färd med sin lastbil hörde ringningarna från klockstapeln och vände genast mot brandplatsen.

Langning av vatten på kyrkans tak.

På vägen dit stannade han vid mejeriet där han i gott samförstånd med mejeriföreståndaren lät fylla ett stort antal mjölkflaskor med vatten. Hela dagen körde han sedan fram och åter med vatten som användes vid släckningen.

Knivstakårens första åtgärd var att släcka elden i vapenhusets spåntak och det stora takets kvarvarande nedre kant. Själva valvtaket över längdhuset syntes stå emot påfrestningarna och brandchefen från Knivsta avrådde därför bestämt från tanken att bryta ut kyrkfönstren eller bortföra predikstol, triumfkrucifix eller annan mera fast inredning i kyrkan.

Med hjälp av en stor handspruta dämpades branden i torntrappan så att inte elden den vägen skulle kunna komma in i kyrkan. Orgelläktaren och så vitt man förstår även orgeln vilka gränsade intill tornet blev också oskadda.

Brandmännen på väg mot tornfönstren

Brandmännen skaffade sig väg upp till ett av tornfönstren. Tornets träkonstruktion brann då med ett hemskt dån. Elden där inne bekämpades med vatten så att man fick vägen fri och kunde tränga ut på långhusets valvtak varifrån takstolsresterna lämpades ner på kyrkogården.

Kyrkvärden Wilhelm Watz på långhusets valvtak.

Den svåraste uppgiften blev att släcka branden i den översta delen av tornrummet där de spruckna grova bjälkarna gång efter annan störtade brinnande ner.

Gnistor från skorsten tände taket
Landsfiskal Gunnar Hasselhuhn som befann sig på brandplatsen framhöll att anledningen till eldens uppkomst

Kyrkan värmdes med ved och värmeanläggningen som utförts efter de modernaste principer var inte mer än sex månader gammalt. Skorstenen som sträckte sig en sju eller åtta meter upp från takkanten var försedd med ett gnistskydd av trådnät men antagligen har detta inte varit fullt effektivt.

Odensala kyrka efter branden utan tak på långhuset och tornets tornhuvud.

tycks vara klar. Det var av allt att döma gnistor från skorstenen som antänt takspånen. I själva pannrummet befanns efter brandens utbrott allt i sin ordning.

Klockan 12 på dagen kunde brandkåren lämna platsen och eftersläckning med bevakning ordnats. Först klockan 20 på kvällen var släckningsarbetet avslutat.

Sven Svensson

Informationen från UNT Bildkällan är Upplands Museum

Historiska hus måste bevaras, även om de inte är lika lönsamma som nya!

Här tronar Märstas första flerfamiljshus i ensamt majestät. Bilden från början av 1950-talet.

De två gula flerfamiljshusen i södra delen av Sätunavägen heter Smedsgården. Namnet har en lång historia, som startade långt innan nuvarande hus byggdes 1948. Numera är Smedsgården, med sammanlagd åtta lägenheter Märstas äldsta flerfamiljshus och byggdes för att ge bra och moderna bostäder för anställda vid för Färg och fernissfabriken AB, i folkmun kallad Färgen.

Nu undersöker AB Sigtunahem, som äger husen sedan många år, möjligheterna att riva hela rasket och i stället bygga två höghus med plats för 60-talet lägenheter. Måtte det inte få bli verklighet.

Enligt det program för bostadsbyggande som antogs av kommunfullmäktige i december 2021 är målsättningen att bygga 750 nya bostäder i kommunen mellan 2021 och 2025. Där noteras också möjligheten att pröva förutsättningarna för att förtäta området där Smedsgården ligger idag. Förtätning betyder med andra ord att man då behöver riva de kulturhistoriska intressanta byggnaderna och bygga nya hus.

AB Sigtunahem, som äger fastigheten, menar att tomten är dåligt utnyttjad och att dagens byggnader är driftmässigt kostnadsdrivande.

I bildens mitt skymtar stugorna. I förgrunden "Kexfabriken" och i bakgrunden Sörulings.

Enligt kommunens program för bostadsbyggande 2021–2025 kan det vara möjligt att ersätta dagens två gula fastigheter med två nybyggda som då kan rymma 30-talet lägenheter vardera.

Industrin expanderar

Under 1940-talet expanderade Märstas industrier och det uppkom ett skriande behov av bostäder. Ortens stora arbetsgivare, i första hand AB Johan Sörling och Färgen, medverkade då till att bygga Märstas första flerfamiljshus och därmed kunna erbjuda moderna lägenheter till några av sina anställda. På detta sätt tillkom Solsidan på Södergatan och Korslund på Odenvägen som bostäder för Sörulings anställda. Smedsgården blev de största husen med totalt åtta lägenheter för Färgens anställda.

Solsidan revs i samband med Södergatans förvandling i slutet av 1989, Korslund och Smedsgården finns numera kvar som minnen från en expansiv industriepok. Och självklart måste det förbli så. Vi måste helt enkelt ha råd att bevara historiskt intressanta byggnader, särskilt när de ägs av allmännyttan.

Värna om kulturarvet

Kulturhistorien måste helt enkelt få ha sin givna plats i ett samhälle som alltmer förtätas. Att riva husen vid Smedsgården skulle vara ett fatalt misstag och utplåna en viktig del av Märstas historia. Det ingår i Hembygdsföreningens uppdrag och ändamål att poängtera vikten av "att i samband med samhällsförändring värna om kulturarv, miljö, tradition och hävdvunnen sed" som det står i våra

stadgar. Och här är ett klockrent exempel då detta måste framhållas.

Smedsgården på 1920-talet

Smedsgården har dessutom en historia som härrör långt innan 1948, då alltså de nuvarande husen byggdes. Då i början av 1900-talet bestod Smedsgården av två röda, idylliska stugor, som också hade anknytning till Färgen. Dessa revs för att ge plats för nuvarande bostadsfastigheter.

Inflyttning 1926

Hilda Kristina flyttade strax innan jul 1926 till de dåvarande röda stugorna på Smedsgården. Den yngsta sonen hade fått anställning på Färgen och var därför berättigad att hyra Smedsgården som tjänstebostaden. Det finns många berättelser från det öppna hemmet som välkomnade människor från när och fjärran. Samtida vittnen berättar om den gemytliga stämningen som var rådande i Smedsgårdens röda stuga. Husen uppfyllde sannolikt dåtidens standard och låg till att börja med ganska ensamma i kanten av den kulle och det skogsparti som finns kvar än idag. Så småningom byggdes små villor upp runt omkring – och även en och annan större fastighet. De flesta är borta sedan länge.

Smedsgården – en idyll som fick ge vika för de nya husen med sammanlagt åtta lägenheter. Bilden från början av 1940-talet.

Smedsgården – en idyll även idag maj-22.

Flytt till Bergsgården

År 1945 blev det flytt till Bergsgården på toppen av nuvarande Södergatan. Den yngste sonen hade byggt en stor villa med två lägenheter och plats för såväl mor som syster, gift sig och dessutom slutat på Färgen för att börja hos en konkurrerande färgfirma. Så det var förstås många anledningar till att lämna Smedsgården. Kanske påskyndades flytten av att Färgen hade planer på att ersätta den gamla stugan och i stället bygga två moderna flerfamiljshus med totalt åtta lägenheter– de första flerfamiljshus som byggdes i ett samhälle som annars helt dominerades av små egna hem byggda företrädesvis under 1940-talet. Den yngste sonen köpte den lilla stugan som fanns på tomten vid Smedsgården och flyttade huset till det nya hemmet på Bergsgården.

Där stod stugan kvar till 1988 då den återigen flyttades i samband med den stora förändringen av Södergatan. Denna gång blev det en betydligt längre flytt med slutdestination Ornö i Stockholms skärgård. Under senvåren har boende i Smedsgården gått ut med ett upprop om att Smedsgården måste bevaras. Men bevarande är en angelägenhet som sträcker sig långt utöver de som idag bor i husen. Det är en angelägenhet för hela kommunen att bevara ett kulturhistoriskt arv för kommande generationer.

Jan-Peter Alm

För tydlighetens skull kungörs att Hilda Kristina var min farmor och den yngste sonen var min pappa Sven Richard.

Sigtunabygdens posthistoria

från mitten av 1600-talet till nutid,
från Mårten Litz i Tullstugan till Paulina på Coop

Flitens lampa lyser med till synes oförminskad styrka hemma hos Tidlösans tidigare redaktör Giselher Naglitsch. Nu har han sammanfattat årtal av samlande, forskning och publiceringsverksamhet i en 170-sidig faktsäckad bok kring postens historia i Sigtunabygden. Väl värd att läsa också för alla med historieintresse.

Giselher Naglitsch berättar att han kände ett behov av att sammanfatta den lokala posthistorien, inte bara för filatelister, utan även för allmänt historieintresserade i bygden, kanske även utanför. Han berättar i publikationen en historia, byggd på material inhämtat under många års samlande- och publiceringsverksamhet, därtill ett tiotal år som redaktör för Sällskapets för Svensk Postal Dokumentation (SSPD) medlemsblad och årsskrifter.

Tre huvudavsnitt

Bokens innehåll kan delas upp i tre huvudsakliga avsnitt. Det första omfattar mer än 200 år, från postens inrättande i Sigtuna till mitten av 1800-talet då järnvägen kom till bygden. Den delen av boken avhandlar allmän svensk posthistoria om hur postvägar inrättades och utvecklades, dock främst mellan Stockholm och

Uppsala, men upp även längs norrlandskusten. Till år 1866 var Sigtuna den enda postanstalten mellan de två stora städerna. Alla kända postmästare från Mårten Litz till mitten av 1900-talet och deras posthus presenteras i korta avsnitt.

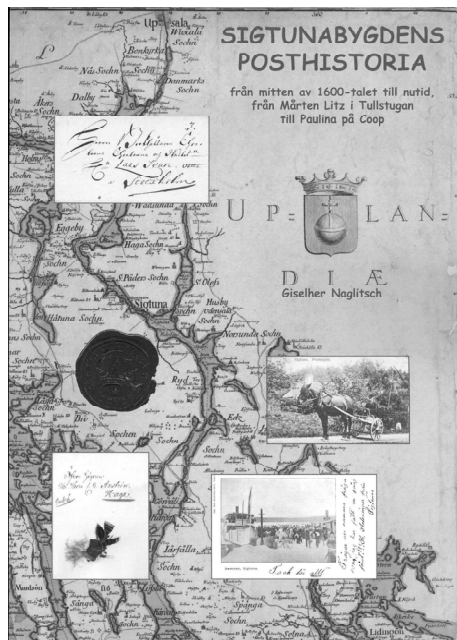
Då Norra Stambanan öppnades för trafik år 1866 inrättades förenade poststationer vid järnvägen. År 1875 inrättades ett stort antal poststationer på landsbygden. Många fick snart dras in då underlag saknades. Brev och stämplade frimärken från dessa är eftertraktade samlarobjekt. Alla dessa postanstalter presenteras i boken med text och postala objekt, liksom den lantbrevbäring som sedan kom att dominera posten på landsbygden till långt in på 1900-talet.

Fler poststioner på landsbygden

Under årtiondena runt sekelskiftet 1900 tillkom flera poststationer på landsbygden, men vid mitten av seklet började många dras in. Arlandas tillkomst medförde att Märsta blev en betydande tätort med flera postkontor. Märsta 1 blev nu navet i bygdens lantbrevbäring.. Denna drygt hundra-åriga period kan sägas motsvara bokens andra del.

Den tredje och sista delen kan sammanfattas med orden "nyordning och oordning". Den syftar på decennierna kring sekelskiftet 2000, då Posten i mångas ögon försvann. Även det är en viktig epok i vår historia. Den är hittills sparsamt dokumenterad. Giselher påpekar att han gjort så gott han förmått för att skildra hur det gick i Sigtunabygden fram till idag, med postala objekt och tidningsklipp mm. Det är här Paulina på postombudet Coop kommer in i bilden.

Medlemmar i hembygdsföreningen kan få köpa boken "Sigtunabygdens posthistoria från mitten av 1600-talet till nutid, från Märten Litz i Tullstugan till Paulina på Coop" för **100 kr + ev porto 79 kr**. Swisha till 070-512 13 06.

Mina rötter i bygden. Nya upptäckter vid släktforskning

Sven Holdar, Sigtuna har i sin släktforskning upptäckt nya kopplingar till vår bygd. Här berättar han om upptäckten.

När min far Allan och mor Ingrid (nu avlidna) reste på bröllopsresa till Norge 1954 åkte deras mödrar med. De hade bägge rötter i slättbygden kring Odensala och Husby och hade mycket gemensamma vänner och historier att prata om. Men jag visste aldrig exakt vad dessa rötter bestod av. Det har jag upptäckt nu efter en del släktforskning.

Min mormor Selma Ahlquist föddes på Nyby i Gamla Uppsala där hennes far var ladugårdsförman. Hon gifte sig med min morfar Sven Uppsäll (som jag är döpt efter) som växte upp på Vännesta i Odensala där hans pappa Oskar ägde en gård. Selmas kontakt med bygden här kom framför allt genom detta vad jag förstår. Sven och Selma bosatte sig på Lurbo utanför Uppsala där de arrenderade en

liten gård och där min mor och hennes fyra syskon växte upp. Min farmor Josefina Andersson föddes på Sällinge i Danmarks församling 1891 och började arbeta som piga vid 13 års ålder på gårdar kring Uppsala.

Tollsta gård

Genom sin bror Karl som tog över gården Tollsta norr om Märsta i början på 1910-talet fick hon anställning på gästgivargården i Kimsta i Skånela. Hon arbetade också som piga på gårdar kring Uppsala (Sävja, Håga, Gamla Uppsala Prästgård) samt i Husby by och Herresta i Odensala, blev med barn två gånger innan hon gifte sig med min farfar Karl-Edvin Karlsson som flyttade från Lenhovda i Småland 1919 till Vänge för att arbeta som snickare.

De träffades på Tollsta där min farfar arbetade under en kort tid, gifte sig i Uppsala 1920 och flyttade till Klockargården i Husby by där de bodde till 1926. De fick sju barn

tillsammans men flyttade 1926 till Helenelund då min farfar börjat arbeta som snickare i Stockholm.

Nytt efternamn

Barnen bytte senare efternamn till Holdar då min äldste farbror Carl-Gustaf pratade med min farmor om att det fanns någon med detta namn tidigare i slkten (men det skulle senare visa sig vara Hålldahl, ett efternamn som stammar från mitten på 1700-talet och Hållnäs i norra Uppland). Vi har dock inga planer på att ändra efternamn. Genom min släktforskning har jag upptäckt att Marianne Franck i hembygdsföreningen och jag är släkt. Och vi har bägge en del finskt blod gemensamt som jag tror stammar från min farmors mor som lämnades in på ett barnhem i Stockholm i januari 1856. Mariannes mormor var syster till min farmor. Kanske finns det fler långväga släktingar eller historier om mina förfäders liv här i trakten. Om så skriv gärna en rad till svenholdar@gmail.com

Tallriksunderlägg med gamla arkivbilder.

Idén med att erbjuda bilder ur fotoarkivet som tallriksunderlägg i A3-format blev succé.

Ännu finns möjligheten att få fina bilder från Märsta-Odensala inplastade och tåliga.

Som t ex denna vy från en Södergata som sedan länge är totalt förändrad.

4 bilder för 100 kronor. Beställ vid Loppis eller på Hembygdens dag.

Äntligen kunde vintern rasa ut!

Lår fick vintern möjligheten att rasa ut precis som den ska. Efter två års pandemiuppehåll blev det äntligen ett traditionellt valborgsmässofirande vid Husby skola. Med tal och vårmusik (dock inspelad detta år) firades vårens ankomst inför stor publik.

Fikaserveringen i skolsalen var fullsatt redan innan själva evenemanget startade. Och så fortsatte det sedan under resten av kvällen. Gratisservering av buljong i torpet var så uppskattat att det stundtals blev kö vid dörren.

Mats Olsson från Naturskyddsföreningen i Sigtunabygden höll vårtalet. Och han hade haft god tid att förbereda sig. För redan 2020 hade han lovat att vara vårtalare, men då blev det inte något vårfirande, och inte heller 2021. Men nu blev det äntligen av. Prick klockan 20.00 tändes planenligt vårelden av Fredrik Lundgren.

Mats Olsson

Veckan före valborg var Husby skola öppen i samband med Vårrundan. Det var första gången som Hembygdsföreningen deltog i Vårrundan. Många besökare dök upp. Och många hade inte tidigare besökt skolan, vilket var extra trevligt. Vårrundan kommer säkert att vara ett stående inslag i Hembygdsföreningens aktiviteter även kommande år.

Efter två års pandemiuppehåll kunde vårdkasen vi Husby gamla skala äntligen tändas. Många hade tydligen ivrigt väntat, för redan tidigt blev den full vid kaffeborden i skolan.

Vävstolsuppsättning

Här följer några bilder på hur man sätter upp en vävstol. De som gjorde det är, i rutig skjorta Birgitta Erixon, blåklädd och även krypande Christine Wählmark samt Torsten Nordén.

Loppis

Söndag 3 jul 12.00-16.00

Husby gamla skola och på Täppavallen

Kom och fynda bland alla prylar!

Servering

Så här såg det ut för 40 år sedan på Hembygdens dag i augusti

Ur fotoarkivet

Lördag 17 september klockan 15.00

Husby skola

Kom och upplev bilder och berättelser hämtade från Hembygdsföreningens samlingar.

Garanterade nostalgiupplevelser.

Servering

Musikcafé

Söndag 23 oktober klockan 15.00

Musik och fika i samklang. Kan det bli bättre?
Välkommen!

Tjuvstarta advent

Söndag 20 november klockan 15.00

Enkelt, traditionellt julbord och underhållning i Husby skola

Nya medlemmar:

Följande medlemmar hälsas välkommen till vår förening:

Else-Marie Wadén Werner, Väddö, Maria Öhman, Sigtuna, Carina Buskas, Mona Erixon Vadén, Lisbeth Brundin Påsse, Bert Ström, Kenneth o Lisbeth Eriksson samtliga Märsta

E-postadress: marstahembygd@gmail.com

Hemsidaadress: www.hembygd.se/husbyarlinghundra

Facebook: **Husby-Ärtinghundra Märsta hembygdsförening**

Postadress: **Husby kyrkby 142, 195 91 Märsta**

Hembygdens dag

Söndag 21 augusti 11.00 - 15.00

vid Husby gamla skola och Täppavallen
Hembygdsföreningen firar 70 år

Ur programmet

- Dagen börjar med friluftsgudstjänst kl 11.00 och fortsätter med bl a musik och underhållning från scenen med musikgruppen Young Once
- Hela dagen: hantverk, lotterier, öppet skolmuseum, kulturstig
- Servering av kaffe med hembakt, våfflor, korv
- Sigtunaortens Biodlareförening finns på plats under dagen

